

Ὁ ἄνθρωπος Δεβὼτ ἀπῆλθε κλονιζόμενος. Εἰς πᾶν βῆμα ὁ ποὺς του καθίστατο βραδυτέρος. Ἀνελθὼν ἐγονυπέτησεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπου τόσος ἔρως καὶ τόση καλλονὴ εἶχε καταλείπει τὸ ἄρωμα των.

— Μὲ ἀκούεις ; εἶπε κάτωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Λαγκομπέρζ.

— Ναί ! ἐψιθύρισε ὁ Δεβὼτ.

— Καλὰ ! Λοιπὸν καὶ αὐτὴ μὰς ἤκουσε.

Φρικώδης σιωπὴ ἐπεκράτησε μετὰ τοῦτο εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ Δεβὼτ ἠσθάνετο ἀνορθούμενος ἐκ φρίκης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Στεναγμοὶ τῶν διακεκομμένων, ὃν παρηκολούθησε κραυγὴ ὀδυνηρά, τὸν ἔκαμε νὰ δράμῃ καὶ νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα. Ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ δὲν εἶδεν ἄλλο τι ἐπὶ τοῦ πατώματος εἰμὴ τὸν γηραιὸν ἐκείνον σάκκον, τὸν ὁποῖον εἶχε χρησιμοποίησιν ὡς μανδύαν. Ἀλλὰ ὁ σάκκος δὲν ἦτο κενός· ἐφαίνετο περιέχων ἐν πτόμα.

Ἡ λυχνία πᾶρυτα ἐσβέσθη.

Τρέμων ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐκ τοῦ ἐλέγχου τοῦ συνειδότητος ὁ Δεβὼτ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος· τὰ γόνατά του συνεκρούοντο καὶ οἱ ὀδόντες του ἐπίσης. Ὁ ἄθλιος ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐν τούτοις ὁ φονεὺς, ἀφοῦ ἀπέσπασεν ἕνα τῶν λίθων τῶν σχηματιζόντων τὴν φλιάν τῆς θύρας, εἰσῆγαγε μετὰ κόπου αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σάκκου.

— Θὰ μὲ βοηθήσῃς τοῦλάχιστον ἕως νὰ μετακομίσωμεν ἐπάνω τὸν σάκκον, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ πρὸς τὸν ὠχρὸν συνένοχόν του. Τὸ παράθυρον τῆς κλίμακος εἶνε πολὺ στενόν· πρέπει νὰ τὸν μεταφέρωμεν μέχρι τοῦ παραθύρου τοῦ ἐπάνω πατώματος. Βάσταζε μόνον τὴν πέτραν, προσέθηκε, διὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσῃς ἐνῶ θ' ἀναβαίνω.

Ὁ Θεός, ὅστις δὲν ἐκεραυνοβόλησε τοὺς κακούργους ἐκεῖνους, ὁ Θεὸς τοῦ ὁποίου ὁ κεραυνὸς εἶνε τιμωρία πολὺ εὐγενής καὶ πολὺ ἡπιὰ διὰ τοὺς δολοφόνους, ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν ἐκδίκησιν φοβεράν εἰς τὴν ἀπληστὴν τοῦ ἀνδρὸς διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπληστὴν τοῦ δολοφόνου. Ὁ Δεβὼτ ἀθροῦτως πορευθεὶς ἔλαθεν ἀπὸ τῆς τραπεζῆς τὴν βελόνην καὶ τὴν κλωστὴν τὴν ἀφεθεῖσαν παρὰ τοῦ Λαγκομπέρζ· εἶτα, ἐνῶ οὗτος ἀνέρχετο βραδέως τὰς βαθμίδας σταματῶν συχνάκις ὅπως ἀναπνεύσῃ ὑπὸ τὸ βάρος, οὗ ὁ Δεβὼτ ὑπεβάσταζε τὴν μίαν ἄκραν διὰ τοῦ γόνατος, τὸ ἔργον τῆς καταχθονίου ἀνταποδόσεως ἐξετελέσθη ἐν τάχει καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὰ σκότη.

Φθάσας ὁ Λαγκομπέρζ πλησίον τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν, ἔκυψε καὶ ἔσεισε τὸν ὦμον διὰ νὰ καταρρίψῃ τὸ φορτίον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Αἰφνης ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ βάρος τὸν παρέσυρε παρὰ τὴν ἀντίστασιν του. Ὁ Δεβὼτ εἶχε ράψει κρυφίως κάτωθεν τὸ ἔνδυμά του μὲ τὸν σάκκον τὸν περικλείοντα

τὸ πτόμα καὶ τὸν λίθον. Ἡ ὄθησις τὴν ὁποίαν ἀποτόμως ἔδωκεν ἐπετάχυνε τὴν πτώσιν. Τελευταία βλασφημία ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ ροχθοῦντος ὕδατος καὶ τὸ θῆμα ἐκράτησεν εἰς τὸν πυθμένα τὸν φονέα.

Τότε ὁ Δεβὼτ βλοσυρός, πελιδνός, ἐπτοημένος διὰ τὸν θρίαμβόν του κατήλθεν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ἔλαβε τὸ γραμματίον τοῦ βᾶν Γκράφτ, καὶ τὴν περιέχουσαν τὸ φιαλίδιον πυξίδα, καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς καταράτου οἰκίας ψιθυρίζων :

— Αὐρίον θὰ κερδίσω πεντακοσίας χιλιάδας λιβρῶν μόνος !

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἀνέρχετο τὴν μικρὰν κλίμακα τοῦ ἐν Βερσαλλίαις ὑπουργείου.

Ἔπεται συνέχεια.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐκείνη ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ μέγαρον.

— Ναί, εἶπε, χαῖρε, πάτερ μου, χαῖρε, πατρίς μου. Τώρα ἀνέλω εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ὄχι εἰς τὴν Βενετίαν. Τώρα εἰμαι Λευκὴ Κορσίνη.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ Ματθαῖος ἔστη ἀποτόμως καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἡ χεὶρ τῆς νεάνιδος, ἣν εἶχε λάβῃ. Ἐκείνη τὸν ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένη.

— Τί ἔχεις, Ματθαῖε ; ἠρώτησε... Διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ σὲ ταράσσει ; Μήπως αὐτὸ δὲν θὰ φέρω ὡς σύζυγός σου ;

— Ἐλθέ, ἐλθέ, εἶπεν ὁ νεανίας τεταραγμένος.

Ἀλλ' ἐκείνη ἔστη, ὠχρίασα.

— Δὲν ἀποκρίνεις !

Καὶ ὡσεὶ ὑπόνοια διήρχετο διὰ τὴν φωνὴν τὸν νοῦν της·

— Ματθαῖε ! ἀνέκραξεν, ὁ ἔρως καὶ ἡ εἰμαρμένη μ' ἔρριψαν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἀλλὰ τὴν ἐμπιστοσύνην μου δὲν δύνασαι νὰ καταχρασθῇς, διότι τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ἄνθρωπος ! Ὁχι, δὲν μὲ ἠπάτησες ! Δὲν μὲ ἀπατάς, ποσῶς, δὲν εἰν' ἀλήθεια ;

— Ἐξημερώνει, Λευκὴ, ἐλθέ !

— Ἀ ! ἄς ἐξημερώσῃ, καὶ ἄς ἔλθῃ ὁ πατήρ μου ! ... προτιμῶ τὴν αἰσχύνην καὶ τὸν θάνατον παρὰ τὴν ἀμφιβολίαν !.. Ματθαῖε... ὀρκίσθητί μου εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου ὅτι θὰ φέρω ὡς νόμιμος σύζυγός τοῦ ὀνόματι Κορσίνη... Δὲν μοὶ ἀπαντᾷς ! ... ἀποστρέφεις τοὺς ὀφθαλμούς ! μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν..

— Καταράσθητί με ! εἶπεν ὁ νεανίας κρύπτων τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του... σὲ ἠπάτησα !

— Μὲ ἠπάτησες ; ..

— Δὲν εἰμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας Κορσίνη !

— Σὺ ! .. ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ ὑποχωροῦσα. Ἀλλὰ τίς εἶσαι λοιπὸν τότε ;

— Ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ματθαῖος διὰ ταπεινῆς φωνῆς,

ἄθλιός τις μὴ δικαιούμενος οὔτε νὰ ἰδῇ ἂν ἦσθε ὠραία, οὔτε νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ παρούσῃ σας ὅτι εἶχε καρδίαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ πρὸς ὑμᾶς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀ ! ἐὰν εἰξεύρατε πόσας νύκτας ἡγρύπνησα ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, κλαίων καὶ ψιθυρίζων τὸ ὄνομά σας !.. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσω μέχρις ὑμῶν φέρων τὰ ἐνδύματά μου ὡς ἀλιέως· ἐπώλησα λοιπὸν τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός μου διὰ ν' ἀγοράσω ἐνδύματα ἱππότη, καὶ μετέβαλον τὸ ὄνομά μου εἰς ὄνομα ἐνδοξόν ! ... Διὰ νὰ σὰς ἰδῶ, διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω, δεσποινίς, θὰ ἐπώλουν καὶ εἰς τὸν δαίμονα τὴν ψυχὴν μου ! ... Γνωρίζετε τὰ ἐπίλοιπα, γνωρίζετε τὰ πάντα τώρα. Ὁχι, δὲν εἰμαι ἐκ τῶν Κορσίνων, ἀλλὰ ἀνὴρ ἀγαπῶν ὑμᾶς !

— Καὶ διατί δὲν μ' ἐξήγαγες τῆς ἀπάτης ; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Ἀ ! πολλάκις ἠθέλησα, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ματθαῖος διὰ τεθλιμμένης φωνῆς, καὶ πρὸ ὀλίγου ἔτι !... Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε τί στοιχίζουσαν προφερόμεναι αἱ λέξεις αὗται αἱ διὰ παντός θραύουσαι τὴν ἐλπίδα. Ἡ χεὶρ τρέμει ἵνα φονεύσῃ ἡ ἰδία τοιουτοτρόπως τὴν εὐτυχίαν της. Ἐγνώριζον ὅτι καθ' ἡμέραν θὰ ἔλεγον : εἰμαι ὁ ἀλιεὺς Ματθαῖος, τὸ ὄνειρόν μου θὰ ἐτελείωνε. Καὶ ἦτο τόσον γλυκὺ ! καὶ εἶχον τόσην ἀνάγκην αὐτοῦ ! ... Διότι τόσον σὰς ἀγαπῶ, δεσποινίς, ὥστε καὶ τώρα κατηγορούμενος, περιφρονούμενος παρ' ὑμῶν, δὲν μετανοῶ διότι σὰς ἠπάτησα. Σὰς ἀγαπῶ τόσον, ὥστε χαίρω διὰ τὸ ψεῦδός μου τὸ ὁποῖον μὲ καθιστᾷ εὐτυχὴ καὶ λυποῦμαι διὰ τὴν ὁμολογίαν μου, ἥτις θὰ συντρίψῃ τὴν ζωὴν μου.

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε κίνημά τι.

— ὦ ! συγγνώμην, ἐξηκολούθησεν ὁ Ματθαῖος. Εἰμαι ἄφρων ὁμιλῶν πρὸς ὑμᾶς τοιουτοτρόπως ἔτι. Ὁ ἔρως μου ὅστις καθίστα ὑμᾶς εὐτυχὴ πρὸ ὀλίγου, σὰς ἀτιμάζει τώρα. Συγγνώμην... καὶ ὑγιαίνετε.

Ἡ Λευκὴ ἤκουσε τὰ πάντα μετ' αὐξήσεως συγκινήσεως. Ἐφαίνετο ὅτι ἐντὸς τῆς ψυχῆς της διεξήγετο πάλη, διότι αἱ χεῖρές της ἐφέροντο ἐκ περιτροπῆς σπασμωδικῶς εἰς τὴν κεφαλὴν της ἢ εἰς τὴν καρδίαν της, ὡσεὶ ἵνα καταστείλωσι τὸ ἄλγος. Ἀλλ' ἀκούσας τὸν ἀποχαιρετισμὸν ὤρμησε πρὸς τὸν Ματθαῖον καὶ πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του εἶπε :

— Σὲ ἀγαπῶ. Λάβε με.

Ὁ Ματθαῖος ἔρρηξε κραυγὴν.

— Εἶναι ἀληθές ;

— Πλησιάζει νὰ ἐξημερώσῃ... λάβε με, ἐπ' ἀνέλαθεν ἡ νεάνις.

— Ἀγγελε ! ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἔτοιμος νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν ταύτης.

Ἀλλ' ἐκείνη δραξαμένη τῆς χειρὸς του, τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν γόνδολαν. Μόλις εἰσῆλθον καὶ τὸ μέγαρον Καπέλου ἐφωτίσθη αἰφνιδίως.

— Ἀς φύγωμεν, ἢ ἄλλως ἐχάθημεν, εἶπεν ἡ Λευκὴ.

Ἡ γόνδολα ὠλισθήσε ταχεῖα ἐπὶ τῆς

θαλάσσης. Τῇ στιγμή ἐκείνῃ ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεώγη θορυβῶδως, καὶ ὁ Μικρέλης ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ ὠπλισμένων ὑπηρετῶν.

— Ἐκεῖ! εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τενάγους! ἐφώνησεν ὁ κατάσκοπος, δεικνύων τὴν φεύγουσαν γόνδολαν.

Ὁ γέρον Καπέλος καὶ οἱ ὑπηρετὲς του ἔδραμον πρὸς τὰς γονδόλας εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας, ἀλλ' ἡ γόνδολα τοῦ Ματθαίου εἶχεν ἐξαφανισθῇ!

Γ'

Πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκάθηντο πρὸ τῶν τραπέζων ἐντὸς καπηλείου τῆς Ὠστίας.

— Ἦλθεν ἡ σειρὰ σου, Μαγδαληνή, νὰ εἴπης ἕνα τραγουδάκι, εἶπε παχὺς βουβαλοτρόφος.

Ἄλλ' ἡ νεανὺς ἐθεώρησε τὸν γείτονα τῆς ναύτης καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδὲν ἔσμα ἐγνώριζε.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό, κυρά μου, εἶπεν ὁρεοκόμος τις καθήμενος πλησίον αὐτῆς. Ἄλλοτε ἐτραγωδοῦσες λαμπρά.

— Ἄλλοτε ἔκαμεν ὅ,τι ἤθελεν, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης ἀποτόμως.

— Καὶ τώρα κάμνει ὅ,τι θέλεις σύ, ἐξηκολούθησεν ὁ βουβαλοτρόφος γελῶν. Μὰ τὸν Θεόν! Ἀλήθεια λοιπὸν εἶσαι ζηλιάρης, καυμμένη Καζίνη μου;

Οὗτος ἀνήγειρε τοὺς ὤμους.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, προσέθηκεν ὁ παχὺς ἀγρότης, πρόσεξε... Ἄν καὶ δὲν εἶμαι... μάντης, μ' ὅλα ταῦτα εἰμπορῶ σήμερα νὰ σοῦ εἰπῶ τί θὰ σοῦ συμβῇ.

— Δὲν σ' ἐρώτησα δι' αὐτό, εἶπεν ὁ Καζίνης δυσθύμως.

— Καὶ ἔχεις ἄδικον, φίλε μου, εἶπεν ὁ ὁρεοκόμος, διότι ὁ βουβαλοτρόφος ἔξυβρει τί πράγμα εἶν' ὁ γάμος.

Καγχασμὸς ὑπεδέχθη τὴν βάνχυσον ταύτην ἀστεϊότητα, εἰς ἣν ὁ Καζίνης βεβάζως ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ τραχέως, ἂν τρίτος πότης δὲν προὔτεινε νὰ παίζωσι κύβους.

Ἐκόμισαν οἶνον, ἔθισαν τὰ στοιχήματα καὶ τὸ παιγνίδιον ἤρξατο, οὐδεὶς δ' ἐνησχολήθη πλέον περὶ τῆς Μαγδαληνῆς, οὔτε περὶ τοῦ μνηστῆρός της.

Ἐν τούτοις ἀνὴρ τις, κεκρυμμένον ἔχων κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ πρόσωπον ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου του, εἰσῆλθε. Κατὰ πρῶτον ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ξενοδόχον, περατοῦντα συζήτησιν τινα λογαριασμοῦ μετὰ τοῦ βουβαλοτρόφου. Μόλις ὁ κύρ Βομβάρδος τὸν παρετήρησε καὶ ἔβη πρὸς αὐτόν.

— Ἡ εὐγενεία σας ἐπιθυμεῖ τίποτε; ἠρώτησεν, ἐξάγων σκοῦφον ἀμφιβόλου χρώματος καὶ πλήρη κηλίδων λίπους.

Ὁ ξένος ἔστυρεν αὐτόν κατὰ μέρος.

— Εὐρίσκομαι ἀκριβῶς εἰς Ὠστίαν, ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Κρατῶν τῆς Βενετίας; ἠρώτησεν.

— Ἀκριβέστατα, ἔξοχώτατε.

— Διὰ νὰ ἐξέλθω τοῦ ἐδάφους τῆς Δημοκρατίας δὲν ὑπάρχει ποσὼς ἀπὸ τὸ

μέρος τοῦτο ἄλλη ὁδὸς ἢ ἀκολουθήσω;

— Κάμμία. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπάρχουν δάση καὶ βάλτοι.

— Καὶ ἀπέναντι ὁ ποταμός;

— Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων.

Τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εἰς Ὠστίαν, καὶ ἂν περιμένετε κάναεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν ἢ νὰ πηγαῖν ἐκεῖ, θὰ σταματήσουν ἐξ ἀπαντος ἐδῶ, διὰ νὰ ἀναπαυθῶν ἢ νὰ ζητήσουν ἄλογα.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ξένος καθήμενος.

Ὁ κύρ Βομβάρδος τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως μεμιγμένης μετὰ δυσχερείας.

— Ἡ εὐγενεία σας μήπως θέλετε νὰ πάρητε τίποτε; ἠρώτησε τέλος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! βλέπεις ὅτι πέρνει πληροφορίας, εἶπεν ὁ ὁρεοκόμος, καταλιπὼν τὴν τράπεζαν τῶν παικτῶν.

Ὁ ἄγνωστος ἐφάνη μὴ ἀκούσας τὴν ἀστεϊότητα ταύτην, ἀλλ' ἐγείρας τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος στιγμῆς καθ' ἃς ἐσκέπτετο.

— Ποίους ὁδοιπόρους ἐδέχθητε σήμερον; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

Ἄλλ' οὗτος ἰδὼν ὅτι δὲν τῷ ἐζήτησε οὔτε νὰ πῇ, οὔτε νὰ φάγῃ ἐφόρεσε τὸν σκοῦφόν του καὶ ἀνέλαβε τὴν δυσθυμίαν του.

— Δὲν εἶμαι κατάσκοπος, ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

Ὁ ξένος ἀνεσκήρτησεν. Ἐθεώρησε τὸν Βομβάρδον, ἠγέρθη βραδέως καὶ λαβὼν αὐτόν ἰδιαιτέρως τῷ ἐπέδειξε τι, ὅπερ ἔκαμεν ἐκεῖνον νὰ βάλῃ κραυγὴν.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ἡ Εὐγενεία σας, ἐφέλλισεν... Ἄν ἤξευρα ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα...

— Σιωπὴ! ἐπιθύρυσεν ὁ ξένος. Νέα κυρία, συνοδευομένη ὑπὸ νεαροῦ ἱππέως δὲν ἐφάνη ἐδῶ σήμερον;

— Ὅχι, ἔξοχώτατε, τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ... Δὲν θ' ἀφήσῃς διόλου αὐτὴν τὴν αἰθουσαν. Θὰ μοὶ ὀνομάσῃς πάντας ὅσους θὰ εἰσέλθουν καὶ τοὺς ὁποίους θὰ γνωρίζῃς. Οἰανδήποτε ἐρώτησιν καὶ ἂν σοὶ κάμουν κύτταζε ἐμὲ πρὶν ἀποκριθῇς καὶ μὴ πράξῃς τι ἀνευ τῆς διαταγῆς μου.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Τώρα, ἃς λείπουν αἱ πολλαὶ περιποιήσεις, αἱ ὁποῖαι διεγείρουν ὑποψίας. Ὑπηρετήσόν με ὡς ἂν ἠγνόεις τίς εἶμαι.

— Μάλιστα, ἔξοχώτατε.

— Φέρε μου εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν οἶνον καὶ ἀφῆσόν με.

— Πολὺ καλὰ.

Ὁ ξενοδόχος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, ἐν ᾧ ὁ Βέππος, διότι οὗτος ἦτο, ἐξήταξε τὰς ἐγχειρισθείσας αὐτῷ σημειώσεις.

Μόλις ἡ ἐξαφάνισις τῆς Λευκῆς ἐγνώσθη καὶ τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα ἐξαπέστειλε πρὸς ἀπάσας τὰς ὁδοὺς ἄνδρας πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων. Ὁ Βέππος ἐκτίναξε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνον ἐκεῖνοι νὰ ἔλθωσιν εἰς Ὠστίαν. Κατ' ἀκολουθίαν διέθεσε τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ εἰς ἐνέδραν, ἐν ᾧ οὗτος ἴδρυε τὸ πε-

δίον τῶν παρατηρήσεών του ἐν τῷ μόνῳ ξενοδοχείῳ ἔνθα οἱ δύο ἐρασταὶ ἠδύναντο νὰ σταματήσωσι πρὶν ἐξέλθωσιν τῶν Βενετικῶν συνόρων.

Δυστυχῶς ὁ Βέππος δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὸν Ματθαῖον, οὔτε τὴν Λευκὴν καὶ ἐνησχολεῖτο ἵνα μελετήσῃ τὴν σημείωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν, ἦντινα τῷ ἔδωκαν, ὅτε γυνὴ ὑποστηριζομένη ὑπὸ δύο ἀνδρῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Βομβάρδος ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καὶ οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, ἐπιθύρυσεν.

Ὁ Βέππος ἠγέρθη, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἦτο πεπλοφόρος, οἱ δὲ δύο συνοδοὶ τῆς εἶχον τὸ αὐτὸ ὄφρος, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Ὁδηγήσαντες τὴν νεκρὰν γυναῖκα πρὸς τινα τράπεζαν τὴν ἐβόηθησαν ἵνα καθήσῃ.

Ἀφ' οὗ ὁμίλησαν ἐπ' ὀλίγον βαιῶν τῇ φωνῇ, εἰς τῶν δύο στραφεῖς ἐζήτησε τὸν ξενοδόχον.

Ὁ Βομβάρδος ἐπλησίασεν στενοχωρημένος.

— Ἴππους; εἶπεν ὁ νέος διὰ προστακτικοῦ τόνου.

Ὁ ξενοδόχος ἐθεώρησε τὸν Βέππον, νεύσαντα πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἔχομεν, εἶπε.

— Νὰ μὰς ζητήσουν, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, ρίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο χρυσὰ νομίσματα. Ἔως τότε, φέρε μας νὰ πῶμεν.

Ὁ Βομβάρδος ἐκόμισεν οἶνον τῆς Κύπρου καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθηντο πρὸ τραπέζης τινός.

Ἐν τούτοις μεγίστη ἦτο ἡ στενοχωρία τοῦ Βέππου. Ἄν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Λευκὴ, διατί τότε εἶχε δύο ὁδηγούς καὶ τίς τῶν δύο ἦτο ὁ Ματθαῖος; Ἄν συνελάβανεν αὐτοὺς ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ θὰ ἐπετιμᾶτο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου, ὅπερ ἐπεθύμει ὅπως τὰ πράγματα γίνωνται ἀθροῦδως, ἀδιστακτικῶς, ἀνευ σφάλματος καὶ τοιουτοτρόπως ὥστε ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι οὐδὲν διέφευγε τὸ ὄμμα του.

Ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέσου ἵνα ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτε ἔοις ἠγέρθη μετὰ τῶν παικτῶν τῶν κύβων. Εἶχον ἤδη περιέλθῃ εἰς ὕβρεις καὶ ἐμελλον νὰ ἐκτραχυθῶσιν ἔτι τὰ πράγματα ὅτε ὁ Βέππος προθύμως ἐμεσολάβησεν. Ὁ λόγος ἦτο περὶ σφάλματος τινος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ περὶ ὀλίγου οἶνου ὃν οὐδεὶς ἤθελε νὰ πληρώσῃ. Ὁ κατάσκοπος εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἐπλήρωνε τοῦτον καὶ διέταξε νὰ φέρωσι νέαν φιάλην.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος, θὰ πῆς εἰς ὑγείαν αὐτοῦ τοῦ εὐγενούς, Μαγδαληνή, διότι κανεὶς δὲν πίνει τὸ κρασί τῶν καλῶν ἀνθρώπων χωρὶς νὰ εὐχῇ εἰς αὐτοὺς κατὰ καλὸν πρᾶγμα.

— Ἡ Εὐγενεία του θὰ ἐπροτιμοῦσε καλλίτερα ἕνα φίλημα παρὰ μία καλὴ εὐχή, εἶπεν ὁ ὁρεοκόμος.

Ἡ νεανὺς ἐποίησε κίνημα φρίκης.

— Ὁραία εἶσαι, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀγρία, περιστέρα μου, εἶπεν ὁ Βέππος μεγαλοπρε-

— Δὲν εἶναι μεγάλη κυρία τῆς Βενετίας, ἀπεκρίθη ὁ Καζίνος δυσηρεστημένος.

— Ἀληθῶς αἱ κυρίαι τῆς Βενετίας εἶναι πλέον εὐκολοί, ἐξηκολούθησεν ὁ Βέππος.

— Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ ῥεοκόμος.

— Μάλιστα.

— Τί νέα;

— Τίποτε. Πολλοὶ ἐρωτικοὶ μηχανορραφαί, ὡς συνήθως. . . καὶ μία ἀπαγωγὴ.

— Μία ἀπαγωγὴ; ἐπανελάθεν ἡ Μαγδαληνὴ, καταστᾶσα προσεκτικὴ.

— Μάλιστα, ὠραία μου ἀγρία. . . Νεανίς ὑψηλῆς καταγωγῆς, ὠραία ὡς σύ, ἐξηφανίσθη μετ' ἀγνώστου ἀνδρός. Λέγουν ὅτι αὐτὸς ἦτο μετρημεισμένος μυστηριωδῶς εἰς τινα χορόν, ὅτι συνεντεύξεις ἐγίνοντο τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ πατρός της. . . τέλος πάντων ἀληθὲς μυθιστόρημα.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ἡ νέα;

— Λευκὴ Καπέλου, νομίζω.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου οἱ δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν ταύτοχρόνως. Ἡ γυνὴ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ὀπισθεν καὶ ἐφάνη ὡς λιποθυμοῦσα.

Εἰς τῶν ξένων προὔχωρησεν ὑψύχην πρὸς τὸν Βέππον.

— Τίς τολμᾷ νὰ στιγματίξῃ τὸ ὄνομα τῶν Καπέλου; εἶπεν.

— Ἀφήσατε, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ δεύτερος ἀνὴρ, εἰς ἐμὲ θὰ δώσῃ λόγον περὶ τῆς αὐθαδεῖας του.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Βέππον.

— Ὁ ὑβρίζων γυναῖκα εἶναι ἀνανδρὸς, εἶπε. Τολμήσατε νὰ ἐπανάλαβετε ὅ,τι εἴπατε καὶ μὴ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, αὐταὶ θὰ ἦναι αἱ τελευταῖαι λέξεις, ὡς θὰ προφέρητε.

— Συγχωρήσατέ με, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Βέππος τεταραγμένος. Εἶπον ὅ,τι ἤκουσα παρ' ἄλλων. . . Ἴσως ἀπατῶμαι ὡς πρὸς τὸ ὄνομα.

— Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ἀνὴρ. Ἡ δεσποινὶς Καπέλου εἶναι ἡ σωφρονεστέρη καὶ ὠραιότερη νεανίς τῆς Βενετίας, οἷσδῆποτε δὲ ἀμφιβάλλῃ θὰ μοὶ δώσῃ λόγον.

Ὁ κατὰσκοπος ὑπεκλίθη ἄφρονος καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχε διατάξῃ νὰ τῷ φέρωσιν οἶνον.

Τὸ κίνημα τῆς πεπλοφόρου γυναίκος ἐπεβεβαίωσε κατὰ πρῶτον τὰς ὑπονοίας του, ἀλλὰ τίς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν ἦτο ὁ Ματθαῖος; Ἀμφότεροι ἠγέρθησαν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Λευκῆς Καπέλου, καὶ ἀμφότεροι ἐφάνιντο ἐπίσης πρόθυμοι ἵνα τὴν ὑπερασπίσωσι. Μὴ διορῶν οὐδὲν μέσον, ἵνα διαφωτίσῃ τὰς ὑπονοίας του, ὁ Βέππος ἀπεφάσισε νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους.

Διαρκούντων τούτων οἱ πόται ἀπεσύρθησαν. Ὁ κατὰσκοπος συνέστησε χαμηλοφώνως τῷ ξενοδόχῳ νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς νεήλυδας καὶ ἐξῆλθεν ἵνα καλέσῃ τοὺς ἀνδρας αὐτοῦ.

Ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς παρετηρήθη ὑπὸ

τῆς νεαρᾶς γυναίκος καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον ταύτης καθημένου ἀνδρός.

— Κἄπου εἶδον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν αὐτὴ χαμηλοφώνως. Θὰ μᾶς ἀνεγνώρισε. Πρὸς Θεοῦ, ὡς φύγωμεν.

— Εἰμπορεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ μετὰ προθυμίας.

— Ἐλπίζω. Τὰ σύνορα εἶναι πλησίον.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ διέλθωμεν τὸν ποταμόν; . . .

— Μᾶς εἶπον ὅμως ὅτι ὑπάρχει πλησίον γέφυρα.

Ὁ ὁμιλῶν ἀνὴρ ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὅστις, καθ' ὅλην τὴν κρυφίαν ταύτην συνδιάλεξιν, εἶχε τὴν διακριτικότητα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Ἄν κρίνω ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἠκολούθεῖτε κατὰ τὴν συνάντησίν μας, εἶπε, θὰ διήλθετε τότε τὴν γέφυραν τῆς Ὁκάνιας.

— Πρὸ δύο ὥρων.

— Καὶ πόσον ἀπέχει τῆς Ὁστίας;

— Ἐν μίλιον περίπου.

— Καὶ εἶναι ἡ μόνη δίοδος; ἀνέκραξεν ὁ ἐρωτῶν ἀνὴρ.

— Ἡ μόνη, κύριε, ἐκτὸς τοῦ λέμβου.

— Θὰ εὕρω τοιοῦτον, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν συνδὸν αὐτοῦ,

— Θὰ λείψω δι' ὀλίγας στιγμὰς μόνον, εἶπε.

— Μὲ ἀφίνεις! ἀνέκραξεν αὐτῇ.

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπανελήθῃ, ἂν ἀναγνωρισθῇ, τίς θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ;

Ἐκεῖνος ἔσται τεταραγμένος καὶ ἀβέβαιος, μεθ' ὃ, ὡσεὶ λαβὼν αἰφνιδίως ἀποφασίσιν τινα, ἔβη πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἀπομακρυνθέντα βήματά τινα.

— Κύριε, εἶπεν, ὅτε μᾶς συννητήσατέ πολλὰ μίλια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, δὲν μᾶς ἠρώτησατε οὔτε πόθεν ἐρχόμεθα, οὔτε ποῦ μετεβαίναμεν. Εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις ὑπέφερε πολὺ καὶ εἶχε κουρασθῇ, ἀδύνατον δὲ τῇ καθίστατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της, προσεφέρατε μίαν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἵππου σας. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει, θὰ ἀφίνομεν ἀλλήλους ἐνταῦθα, μὲ τὴν εὐχὴν, ἵνα ὁ Θεὸς διαφυλάττῃ ὑμᾶς, ἀλλ' ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην ὑμῶν, καὶ δὲν διστάζω νὰ σας τὸ εἶπω.

Ὁ ἕτερος ἀνὴρ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν. Ὁμιλήσατε πᾶν ὅ,τι ἀνὴρ δύναται νὰ πράξῃ, θὰ τὸ πράξω.

— Φεύγομεν, κύριε, διότι ἡ γῆ τῆς Βενετίας τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Ἐνταῦθα, ἕκαστον πρόσωπον εἶναι δι' ἡμᾶς ἐχθρικόν, ἕκαστον βλέμμα μᾶς παρακολουθεῖ καὶ μᾶς κατασκοπεύει. Ἐνταῦθα δι' ἡμᾶς ὑπάρχει ἡ αἰσχύνῃ, ἡ εἰρκτὴ καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ θάνατος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀκτῆς ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἐλευθερία! Δὲν φεύγομεν πρὸ τῆς τιμωρίας, ὡς ἔνοχοι, διότι οὐδὲν ἐγκλημα διεπράξαμεν, οὐδὲ ἐχύσαμεν αἷμα τινός! Ὅχι, ἀλλὰ δάκρυα, πόθους, σχέδια ἐκδικήσεως. . . ἰδοὺ τί καταλείπομεν ὀπισθεν ἡμῶν. Τώρα, ἀκούσατέ μου. Ἄν μετὰ μίαν ὥραν δὲν διέλθωμεν τὸν ποταμόν, ἀπωλέσθημεν. Πη-

γαίνω εἰς τὴν ὄχθην ἵνα ἀναζητήσω λέμβον διὰ νὰ μᾶς διαπεραιώσῃ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην καὶ τοιουτοτρόπως ἀπαλλαγῶμεν τῆς καταδιώξεως. Εἶναι ἡ τελευταία τῆς σωτηρίας μας ἐλπίς. . . Συγκρατατίθεσθε ἵνα λάβητε τὴν κυρίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου; Ναὶ ἢ ὄχι, κύριε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος.

Ἡ πεπλοφόρος ἐκινήθη, ὡσεὶ ἵνα κρατήσῃ τὸν ὁδηγόν της, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τῇ ἀφῆκε καὶρὸν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ ἵππου.

— Ἐννοεῖτε τί σας ζητῶ, εἶπε. Θὰ σας ἐνεπιστευόμην τὴν περιουσίαν μου καὶ θὰ ἠρκούμην εἰς τὸν λόγον ὃν ἐπροφέρατε μόνον, θὰ σας ἔλεγον: Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ πατρός μου, ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀδελφῆς μου καὶ θ' ἀνεχώρουν ἡσυχος, ἂν δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου μοὶ ἐλέγετε: Ἐπολέμησα ἵνα ὑπερασπίσω τὴν παρακαταθήκην ἣν μοὶ ἐνεπιστεύθητε καὶ τὴν ἀπώλεσα. . . θὰ ἐσφιγγον ἔτι τὴν χεῖρά σας ὡς ἐκείνην γενναίου τινός. Ἀλλ' ὁ θησαυρὸς τὸν ὅποτον σας ἐμπιστεύομαι εἶναι πολυτιμότερος ὅλων ἐκείνων ὀμοῦ. Ἄν τὸ φορτίον σας φαίνεται βαρὺ μὴ ἀναδέχεσθε αὐτό. Ἡ θύρα αὕτη δυνατὸν ν' ἀνοίγῃ κατὰ τὴν βραχείαν ἀπουσίαν μου, δυνατὸν νὰ θελήσουν νὰ σας ἀποσπάσουν τὴν γυναῖκα τῆς ὁποίας σας ἀφίνω φύλακα, διὰ τῆς βίας ἢ διὰ δόλου. Πρέπει νὰ τὴν σώσητε, πρέπει νὰ τὴν εὕρω ὅταν ἐπανελήθω. . . Ἀκόμη ἀπαξ, καὶ ἢ ὄχι;

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος, θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, εἰμαι ὁμήλικός σας, θ' ἀγαπήσω ὡς ἀγαπᾶτε, θ' ἀγαπηθῶ ἴσως ὡς ὑμεῖς, ἰδοὺ τὸ ἐχέγγυον τοῦ λόγου μου. Γνωρίζω τί διακινδυνεύω δίδων ὑμῖν αὐτόν, καὶ ὅμως σας τὸν δίδω.

— Καὶ τὸν δέχομαι, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας. Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ καὶ νὰ σας ἀνταμείψῃ! Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, κυρία. Μετ' ὀλίγον θὰ σωθῶμεν.

Καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ ἕτερος ἠκολούθησε τοῦτον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἀδελφός μου, ἐψιθύρισεν.

— Ἐπράξατε ὡσεὶ εἶχεν αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ξένος μετ' ἐλαφροῦ στεναγμοῦ, καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς θὰ χωρισθῶμεν διὰ νὰ μὴ ἐπανάιδωμεν ἀλλήλους ποτὲ ἴσως! Οἱ διὰ τῆς καρδίας συγγενεῖοντες συναντῶνται τοιουτοτρόπως κατὰ τὸν βίον, μόνον ἵνα θλίψωσιν ἀλλήλων τὴν χεῖρα καὶ ν' ἀποχωρισθῶσιν! . . . Ἐπειτα λησμονοῦνται! . . .

— Ἀ! μὴ πιστεύσητε ὅτι θὰ λησμονήσωμεν ποτὲ ὅ,τι ὑπὲρ ἡμῶν ἐπράξατε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὁ ξένος ἐπλησίασε.

— Δότε μοι λοιπὸν τὰ μέσα ἵνα τύχω ἀληθῶς τῆς εὐγνωμοσύνης σας, εἶπεν. Ὅταν θὰ διαπεραιωθῇτε τὸν ποταμόν, εἰς ποῖαν πόλιν τῆς Ἰταλίας σκοπεύετε νὰ καταφύγητε;

— Ἀγνοῶ. Πανταχοῦ ὅπου θὰ με ὀδηγήσῃ ἐκεῖνος, θὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω ἐγὼ ἓν ἄσυλον.

— Ὑμεῖς;

— Ἀσυλον ἀσφαλές, ὅπου θὰ διαφύγητε ἀπάσας τὰς ἀνὰ ζήτησεις. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι πλουσία, ὅταν δὲ γράψω πρὸς αὐτὴν θὰ σᾶς δεχθῇ. Κατέχω παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀρνού ἔπαυλιν τὴν ὁποίαν δίδω ὡς προγαμιαίαν δωρεὰν εἰς τὴν μνηστήν μου. Ἐκεῖ, θὰ ζήσητε ἄγνωστος εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ βραδύτερον, ὅτε μετ' ἐκείνης θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους. Μεταβῆτε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Βαρβαρίνη.

— Βαρβαρίνη!...

— Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη ρήξασα κραυγὴν φρίκης.

— Τί ἔχετε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπεπληγμένος.

Ἀλλ' ἐκείνη ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Ἀκτὶς φωτὸς ἐφάνη φωτίσασα αἶφνης τὸ πνεῦμα τοῦ Βαρβαρίνη.

— Μείνατε, ἀνέκραξε δραξάμενος ταύτης... Διατί ἐρρήξατε τὴν κραυγὴν ταύτην τοῦ τρόμου;... Πηγαίνω εἰς Βενετίαν διὰ νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Καπέλου, καὶ σεῖς φεύγετε ἐκ τῆς Βενετίας. Ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τῆς μνηστῆς μου καὶ ὁ συνοδῶν ὁ μὲς λαμβάνει ἐπίσης ταύτην. Λέγω τὸ ὄνομά μου καὶ ὑμεῖς ταράττεσθε!.. Ποία εἴσθε λοιπὸν;

— Ἀφήσατέ με, κύριε, ἀφήσατέ με!..

Ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἤκουε ταύτης πλέον. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του εἰκόνα, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἄλλης ἀνήγειρε τὸν κρύπτοντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πέπλον.

— Ἐκείνη εἶναι! εἶπε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐκινήθη ἵνα ἐκφύγῃ ἀπ' αὐτοῦ, ἐδράξατο ταύτης βιαίως διὰ τῶν δύο χειρῶν.

— Λευκὴ Καπέλου! Ὁ Θεὸς με ὀδήγησεν ἐνταῦθα... δὲν θὰ μοι διαφύγητε ποσῶς.

Ἐν τούτοις ἡ νεῆνις περίτρομος προσεπάθει νὰ διαφύγῃ καλοῦσα τὸν Ματθαῖον. Κρότος βημάτων ἠκούσθη ἔξωθεν.

— Ἐκεῖνος! εἶπεν αὕτη.

— Ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ὁ Βαρβαρίνης. Θὰ τῷ δώσω λόγον περὶ τῆς παρακαταθήκης τὴν ὁποίαν μοι ἐνεπιστεύθη.

Καὶ παρασύρας τὴν Λευκὴν εἰς τι δωμάτιον, τὴν εἰσήγαγε διὰ τῆς βίας. Τῇ στιγμή ἐκείνῃ ὁ Ματθαῖος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ἀσθμακίων καὶ ξιφῆρης, ὡς ἀκούσας τῶν φωνῶν τῆς νεανίδος.

— Ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁρμήσας πρὸς τὸν ξένον.

Ἐκεῖνος ἔδειξε τὸ δωμάτιον.

— Ἐκεῖ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν πάρῃτε.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Εἰμαι ὁ Λαυρέντιος Βαρβαρίνης.

Ὁ Ματθαῖος ὑπεχώρησε ρήξας κραυ-

γὴν, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως σχεδὸν καὶ ταχὺς ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν ἣν ἐκλείδωσε, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Λαυρέντιον,

— Τότε, εἶπεν, εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ ἀποθάνῃ. Ὑπερασπισθῆτε, κύριε.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξιφούλησεν. Εἰς τὸν δεύτερον ὅμως διαξιφισμὸν τὸ ξίφος τοῦ Ματθαίου ἐθραύσθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ νεαροῦ πατρικίου, πεσόντος.

Ὁ ἀλιεὺς ἔδραμε πρὸς τὸ δωμάτιον, ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λιπόθυμον σχεδὸν Λευκὴν, καὶ δραμὼν πρὸς τὴν θύραν ἣν ἠνέφξεν, εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ Βέππου περικυκλωμένου ὑπὸ τῶν δορυφόρων του.

Δ'

Ἔτος διέρρευσε ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῶν δύο φυγάδων. Ὁ Ματθαῖος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ πάντες ἠγνόουν τὰ τῆς τύχης αὐτοῦ. Ἡ Λευκὴ, ἀποδοθεῖσα εἰς τὸν πατέρα της, ὑπέκυπτεν εἰς βραδεῖαν νόσον, ἐν ᾧ ὁ Βαρβαρίνης ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, ἀπ' οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ του, ἐξηκολούθει νὰ συγκρατῇ τὴν κατὰ ξηρὰν ὑπεροχὴν τῆς Βενετίας.

Δυστυχῶς, ἡ Βενετία ὑπῆρξε δυστυχὴς κατὰ τὰς κατὰ τῶν Γενουηνσίων ναυμαχιῶν της. Ἀπ' οὗ ἀπώλεσε τὰς ἀποικίας της, τοὺς στόλους της καὶ τὸ ἄνθος τῶν ναυτικῶν της, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἀνακωχὴν, ἥς ἔτυχε παρὰ τοῦ ἐχθροῦ της ἀντὶ πολλοῦ χρυσοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνακωχὴ αὕτη δὲν τῇ ἐπέφερε τὴν ἀναγκαιοῦσαν αὐτῇ ἡσυχίαν, διότι πόλεμος πειρατῶν διεδέχθη μετ' οὐ πολὺ τοῦ τῶν Γενουηνσίων, καὶ ἡ Δημοκρατία εἶδε καταστρεφόμενον τὸ ἐμπόριόν της καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς ἀφανιζομένης ὑπὸ ἀνκριθμῆτων πειρατῶν.

Ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν πρὸ πάντων ἡ αὐθάδεια τούτων δὲν ἐγνώριζε πλέον ὄρια. Εἰς ἐξ αὐτῶν, καλούμενος ὁ Μαῦρος Πειρατὴς διέσπειρε τὸν τρόμον τοῦ ὀνόματός του καθ' ἅπασαν τὴν Ἀδριατικὴν.

Μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρετήρησαν ὅτι αἱ καταστροφαὶ του πάντοτε ἐγίνοντο εἰς τὰ κτήματα τῶν Δέκα, ὥσει ἤθελε νὰ ἀψηφίσῃ μᾶλλον ρητῶς τὴν δημοκρατίαν προσβάλλων ταύτην ἐν τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτῆς. Κυρίως ὅμως ὁ Ἰουλιάνης ὑπέφερεν ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης προτιμήσεως, ἅπαντα δὲ τὰ κτήματά του ἀλληλοδιαδόχως ἐλεηλατήθησαν ἡ ἐπυρπολήθησαν.

Τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τὸ σημεῖον ὥστε μόνον ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἦτο βέβαιον ἄσυλον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πειρατῶν, αἱ δὲ ἐπαύλεις ἀλληλοδιαδόχως ἐγκατελείφθησαν ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

Ἀκριβῶς τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ὁ γέρον Καπέλος ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὴν Βενετίαν ἵνα κατοικήσῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἣν κατεῖχεν εἰς τὰ περίξ τῆς Παδούης.

Ἡ χειροτερέουσα ὁσημέραι κατὰστα-

σις τῆς Λευκῆς τὸν ἔκαμε νὰ θεωρήσῃ τὴν μεταλλαγὴν ταύτην τῆς κατοικίας ὡς ἀνγκαιάν. Ὑπέθετεν, ὅτι καθαρότερος ἀὴρ καὶ εὐθυμότερον μέρος ἤθελεν ἐπιδράσῃ ἐπωφελῶς ἐπὶ τῆς υἱείας τῆς νεανίδος· ἀλλ' αἱ τρομεραὶ ἀπαιτήσεις τοῦ συμβουλίου ἐμελλον νὰ τὸν ἀποσπάσωσι τάχιστα τῆς ἐλπίδος ταύτης.

Μόλις ὁκταήμερον διάστημα παρήλθεν ἀπ' οὗ κατῴκει ἐκεῖ, ὅτε τῷ ἀνήγγειλον τὸν ἄρχοντα Ἰουλιάνην. Ὁ Καπέλος προησθάνθη τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης καὶ ἐρρίγησεν.

Ὁ Ἰουλιάνης εἰσῆλθε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαθοῦς προσώπου. Μετὰ τὰς πρώτας προσαγορεύσεις, ἠρώτησε τὸν κόμητα ἂν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτο τέλος διατεθειμένη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ συμβούλιον.

— Εἰς μάτην προσεπάθησα παντοιοτρόπως νὰ τὴν καταπείσω, ἐψέλλισεν ὁ Καπέλος.

— Ἐν τούτοις ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς ὁ ἴδιος ὠρίσατε, κόμη, ἔληξεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἡ δὲ ὀριθεύσα διὰ τὸν γάμον της ἐποχὴ ἐπλησίασε.

— Τὸ εἰξεύρω, ἀλλ' ἐπιμένει ν' ἀρνήται.

— Πρέπει νὰ νικήσητε αὐτὴν τὴν ἐπιμονήν, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μετὰ τρομερᾶς ἡρεμίας, διότι ἐνυπάρχει τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον διὰ σᾶς, ὅπως καὶ δι' ἡμᾶς, κόμη. Παρὰ τὰς προσπάθειάς μας ὅλας, δυσχάρεστοι διαδόσεις διεσπάρησαν ἐν Βενετίᾳ, ἐν ᾗ διηγοῦνται χαμηλοφώνως, ὅτι εὐγενὴς τις νέα ἔφυγε μετὰ τινος γονδολερέτου, τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς σᾶς.

Ὁ Καπέλος ἐποίησε κίνημα θλίψεως.

— Δυνάμεθα νὰ σιγήσωμεν τὰ στόματα τῶν ἀδιακρίτων, τὸ εἰξεύρω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης, ἀλλ' ὁ δήμιος μόνον εἰς τοὺς λόγους ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὰς σκέψεις. Διὰ νὰ ἐπικυρώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς θυγατρὸς σᾶς πρέπει νὰ μὴ σιγήσωμεν τὴν δημοσίαν γνώμην, ἀλλὰ νὰ τὴν μεταβάλωμεν. Ὁ Βαρβαρίνης γνωρίζῃ ὅτι τὸ παράπτωμά της προῆλθεν ἐξ ἀφροσύνης, τὴν ἀγαπᾷ καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐξαλείψῃ πάσας τὰς ἀμφιβολίας, θὰ γείνῃ δὲ περιφανὴς διάψευσις τῶν συκοφαντιῶν καὶ οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ὑποπτεῖται τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν Βενετὸς εὐπατρίδης θὰ κηρύξῃ οὕτως ἀγνὴν καὶ ἀνταξίαν αὐτοῦ.

— Πάντα ταῦτα γνωρίζω, εἶπεν ὁ Καπέλος, ἀλλ' ὁ ἀπελισμὸς τῆς Λευκῆς με τρομάζει... Εἶχον τέσσαρα τέκνα καὶ τρία ἐξ αὐτῶν εἶδον κατελθόντα εἰς τὸν τάφον τῶν Καπέλου!... Μόνον αὕτη ἡ θυγάτηρ μοὶ ἀπομένει, ἡ ὁποία ὅμως ὁσημέραι φθίνει!... Δὲν γνωρίζετε, πῶς ἀγαπᾷ τις τὸ τελευταῖον τέκνον του.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ γέρον ἔκλαιεν. Ὁ Ἰουλιάνης ἐθεώρησε τοῦτον ψυχρότατα.

— Τοιοῦτοτρόπως δὲν τὴν ἐβιάσατε νὰ ὑπακούσῃ; εἶπε διὰ παγερᾶς φωνῆς. Ἡ φιλοστοργία σᾶς μεγαλοποιεῖ τὴν λύπην της ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους θὰ ἡσυχάσῃ,

κόμη. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπουσία θερ-
πεύουσιν ὅλους τοὺς ἔρωτας.

— Αὐτὸ πιστευόμενον ἡμεῖς οἱ γέρον-
τες τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἐψυχράνθη καὶ
τῶν ὁποίων ἡ καρδιά ἔχει ἀποτεφρωθῇ,
ἀλλὰ διαφέρουσιν οἱ νέοι.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης
μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, πρέπει νὰ γείνη
αὐτὸς ὁ γάμος, πρέπει καὶ διὰ τὴν Δη-
μοκρατίαν καὶ δι' ὅμῃς τὸν ἴδιον. Ἐννοῶ
τὰς ἀδυναμίας σας καὶ τὰς συγχωρῶ,
ἀλλ' ἄφετε ἐμὲ νὰ προπαρασκευάσω τὴν
δεσποινίδα Λευκὴν δι' ὅ,τι παρ' αὐτῆς
ἀναμένομεν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

* * B.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (νιού)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

Ὁ ξένος, ὁ ἀφικόμενος εἰς Βουργος, βλέ-
πει ἔναντι, ἐπὶ τείχους λευκοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον καταυγάζει μεγάλη ἀκτὶς ἡλίου,
ὁκτῶ ἢ δέκα Ἰσπανούς, μὲ τοὺς πολύ-
χρους αὐτῶν μανθῆας, καθημένους, στη-
ριζομένους ἢ ἐνοκλαζόντας, ἀπαντας δὲ
καπνίζοντας καὶ εἰς ἐντελὴ ἀκινήσαν ἐυ-
ρισκομένους.

Μακρόθεν δύναται τις νὰ ἐκλάβῃ αὐ-
τοὺς ὡς μυῖας ἐντὸς γάλακτος, οὐδεὶς
ὅμως δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ αἶσθημα
τῆς εὐπραγίας, τὸ ἐν αὐτοῖς βασιλεῦον,
ὅταν διεκφεύγῃ τοῦ στόματος αὐτῶν ὁ
λευκὸς καπνὸς τοῦ σιγάρου των, ἐν ᾧ ἐν-
τρυφῶσι, καὶ οὐτινος παρακολουθοῦσι διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν τὰς λευκὰς σπείρας, μέ-
χρις οὐ αὐταὶ διαλυθῶσιν ἐν τῷ κενῷ.

Δὲν τρώγουσι συστηματικῶς οἱ ἄνθρω-
ποι ἐκεῖνοι· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον
φέρουσι τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα, ἵνα ρο-
κανίσωσι ξηροὺς τινὰς κυάμους καὶ ἰδοὺ
τὸ γεῦμά των· καπνίζουσιν ὑπὸ τὸν ἡ-
λιον, ἰδοὺ ἡ ζωὴ των· ἔχουσι τὸ ὕψος
τοσοῦτον ἄθλιον, ὅσον οἱ πτωχότεροι τῶν
Γάλλων· προτρέψατε αὐτοὺς νὰ μετα-
βάλλωσι διαίταν, δὲν θὰ σᾶς ἀπαντή-
σωσι· θέσατε ἐν τῇ χειρὶ αὐτῶν νόμισμα
καὶ θὰ σᾶς ραπίσωσιν, ἐκτὸς ἐὰν δὲν δύ-
νανται νὰ κινηθῶσιν ἕνεκα τῆς πολλῆς
θερμότητος.

Καὶ μόνον περὶ τοῦ Ἰσπανοῦ τῶν πό-
λεων ὠμίλησα, ὅστις ἀναγκάζεται νὰ με-
ταβῇ πρὸς εὐρεσιν ἐδωλίου, ἵνα καθήσῃ,
τείχους ἵνα στηριχθῇ, δηλαδὴ ν' ἀπο-
λαύσῃ τῆς ἡδονῆς διὰ τοῦ κόπου του·
ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ ἀγρότης Ἰσπανός, οὐ-
τινος ἡ εὐτυχία εἶνε ἀπεριόριστος, ὅταν
ἡ ὀκνηρία του δὲν προσκρούσῃ ἐπὶ ἐμπο-
δίων. Οὕτω περὶ τὴν Γρενάδαν ὑπάρχουσι
λόφοι καὶ ἐντὸς αὐτῶν ὅπαι, παρεμφερεῖς
πρὸς τρώγλας μεγάλας λαγιδέων· ἐντὸς
τῶν ὁπῶν τούτων κατοικοῦσιν ἄνθρωποι
τὴν νύκτα, πάντοτε δὲ μῦς. Αἱ ὅπαι αὐ-
ταὶ ἀποτελοῦνται συνήθως ἐκ δύο κοιλο-

τήτων, χωριζομένων διὰ τείχους φυσικοῦ·
ἐν τῇ μιᾷ τούτων ὑπάρχει εἰδὸς τι κλί-
νης, μία ἔδρα καὶ ἐν κιβώτιον, ἐν δὲ τῇ
ἐτέρᾳ γέωμηλα καὶ κρόμμυα ἐρριμένα
ἐν ἀφθονίᾳ κατὰ γῆς.

Ἀνατέλλοντας τοῦ ἡλίου, αἱ θύραι
τῶν ὁπῶν τούτων — διότι ἔχουσι καὶ θύ-
ρας — ἀνοίγονται, αἱ δὲ οἰκογένειαι, ἅς
κατὰ τὴν νύκτα ἐστέγασαν, ἀναφαίνον-
ται κραυγάζουσαι, ὠθοῦμεναι καὶ ξυό-
μεναι· ἡ μήτηρ, καθεζομένη ἐπὶ ἐδωλίου,
ἅμα θέλει νὰ ἐργασθῇ, κατασκευάζει κά-
νιστρα, λικνίζει ἢ γαλουχεῖ τὸ τέκνον της,
συνδιαλέγεται πρὸς τὴν γείτονα της, τρώ-
γει ἄρτον καὶ κρόμμυα, καὶ οὕτω παρέρ-
χεται ὁ καιρὸς της μέχρι τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου. Ὁ ἀνὴρ στηρίζει τὰ νῶτα ἐπὶ βρά-
χου, ἐνθα πλειότερος ὑπάρχει ἡλιος, κα-
πνίζει, καὶ δὲν μετακινεῖται πλέον ἐκεῖ-
θεν ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς ἐὰν θε-
λήσῃ νὰ λάβῃ τὴν κιθάραν του, ἵνα ψάλλῃ
ἡσυχά τι μονότονον καὶ βραδύ, ὡς τὰ ἀρα-
βικὰ ἐκεῖνα μέλη, ὧν τινὰ ἀπέμειναν ἐν
Ἰσπανίᾳ, ἐπιζήσαντα μετὰ τὴν δυνα-
στείαν τῶν Μαύρων. Ἄν εἰς ταῦτα προσ-
θέσῃτε καὶ τὰ παιδιὰ των, ἡλιοκαῆ, ρα-
κένδυτα, τρέχοντα, κλαυθυμνίζοντα, κυ-
λιόμενα τὸ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, θὰ ἔχητε πι-
στήν εἰκόνα τῶν καλουμένων *Λατομεῶν*
τῆς Γρενάδας.

Καὶ ὅμως τὰ σπήλαια ταῦτα περικυ-
κλοῦνται ὑπὸ τῆς μαγευτικώτερης βλα-
στήσεως καὶ φωτίζονται ὑπὸ τοῦ λαμ-
προτέρου ἡλίου τὸν ὁποῖον δύναται τις
νὰ φαντασθῇ· πρὸ τῶν ποδῶν των χαίνει
μεγίστη χαράδρα μετὰ καταρρακτῶν, ἀρ-
μονιῶν καὶ ἀρωμάτων, ἀγνώστων τοῖς
ἡμετέροις τοῦ βορρᾶ τόποις· ἡ *Généralife*
ἀνελίσσεται ἀφ' ἐτέρου ὑπὸ κυανοῦν
ὡς τὸν σάπφειρον οὐρανόν, ἐνθ' ὃ βλέμμα
ἀπόλλυται ἐν τῷ ἀπείρῳ, ἐν ὀρίζοντι
καλλυνομένῳ ὑπὸ πορτοκαλλεῶν καὶ ἐν
τῷ πανοράμῳ τῆς πόλεως, ὅπερ ἐξελίσ-
σει κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς πέπλον ἀτμώδη,
ἢ ἐν τῷ κυανῷ βεβαπτισμένη ὀμίχλῃ τῶν
θερμῶν τόπων, καὶ ἥς ὁ δῶν ἡλιος δια-
ποικίλλει τὴν φαντασμαγορίαν ἐν χρυσῇ
κόνει.

Θάμνοι κάκτων καὶ ἀλόη, μὲ τοὺς ἀ-
κανθώδεις αὐτῶν καρπούς, μὲ φύλλα ὁ-
μοια πρὸς θανατηφόρα ἰνδικὰ ἐγχειρίδια,
σχηματίζουσι ζώνην ἢ μάλλον προτείχι-
σμα πρὸ τῆς ἀποικίας ταύτης καὶ φαί-
νεται ὅτι ὁ Θεός, ὅχι μόνον ἐπιτρέπει,
ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν ὀκνηρίαν τῶν ἄν-
θρώπων τούτων, ἅμα τις ἴδῃ τὸ θαυμα-
στὸν πανόραμα, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτῶν ἔ-
θηκεν.

Ἐφθασα εἰς Γρενάδαν καὶ ἔσπευσα νὰ
ἴδω, ὡς πάντες, τὴν *Généralife*, καὶ τὴν Ἀ-
λάμβραν, κατόπιν δὲ μὲ συνεβούλευσαν
φίλοι τινες, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄ-
ρους ἐκεῖνου ἀποικίαν, τὴν ὑπερκειμένην
τῆς πόλεως.

Ἀφείς τὴν Γρενάδαν ἔλαβον ἀτραπὸν
τινα δύσβατον καὶ ἀπότομον, ἥτις μὲ ὠδή-
γησε μετὰ ἡμίωρον πορείαν καὶ ὑπὸ τὰς
καθέτους τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἐπὶ εἵδους
ἡμικυκλίου ἀναχώματος, ἐνθα εἰργάζοντο,

ἐπαιζον, ἐκάπνιζον, γυναικες, ἄνδρες, παῖ-
δια ἀναμίζε, ἐκπλαγέντα λίαν ἅμα μὲ
παρετήρησαν.

Ἐπειδὴ ὠμίλουν κάπως τὴν ἰσπανικὴν,
ἠθέλησα νὰ συνδέσω στενωτέραν γνωρι-
μίαν, μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν ἡ
προβληματικὴ ὑπαρξὶς καὶ τὸ εὐθυμον
ἐξωτερικὸν μοὶ ἐξήπτον εἰς ἄκρον τὴν πε-
ριέργειάν μου.

Ἐπλησίασα πρὸς γραίαν τινα, ἐπὶ τῶν
γονάτων τῆς ὁποίας ὑπνωττε χονδροειδὲς
παιδίον, ξανθόν, καθὼς τὰ παριστᾷ ὁ
Μουρίλλος, καὶ τῇ εἶπον εἰς καστιλλιανὴν
διάλεκτον, πόρρω ἀπέχουσαν τῆς κηθα-
ρᾶς, τὴν ὁποίαν ὅμως ἔσχε τὴν γενναϊό-
τητα νὰ ἐννοήσῃ:

— Νὰ σοῦ 'πῶ, κυρά, εἰμαι πολὺ μα-
κρὰ ἀπὸ τὴν Γρενάδα;

Ἐρώτησις τῶν συνήθων διὰ νὰ συνάψω
μόνον καὶ μόνον ὀμιλίαν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς
Γρενάδας ἐρχόμενος ἐγνώριζον κάλλιστα
καὶ τὴν ἀπόστασιν.

— Μισὴ ὥρα, κύριε.

— Μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, ἓνα πο-
τῆρι νερό.

— Μῆπτε ἐκεῖ, μοὶ ἀπήντησε, δεικνύ-
ουσα μοὶ τὴν ὑπόγειον αὐτῆς τρώγλην
καὶ θὰ εὔρετε 'πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἓνα
κκανάτι γεμάτο καὶ φρέσκο.

Ἡ Ἰσπανία εἶνε ὁ τόπος ἐνθα πί-
νουσι τὸ καλλίτερον ὕδωρ· δὲν γνωρίζω
τὴν αἰτίαν· ἴσως διότι ὑπάρχει ὀλίγον.
Ἐν τούτοις ἐπανήλθον καὶ δώσας τῇ
γραφίᾳ νομισμὰ τι, τὴν νύχαρίστησα.

Τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος ἤξιζεν ἐν σολ-
δίον, τὸ νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔδωσα, εἴκοσι,
εἶχον ἔθεν τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ἀπευθύνω
εἰς ἐτι δεκαεννέα σολδίων ἐρωτήσεις, ὅπερ
καὶ ἔπραξα.

— Θὰ ἔχῃ μεγάλην ὑγρασίαν, τὸ σπίτι
σας, ἐπανελάβον καθήμενος οἰκειῶς πλη-
σίον της.

— Ἄ, ὅχι καὶ πολὺ.

— Εἶνε 'δικό σου;

— Οὐμ! . . ὅχι· εἶνε ἐνὸς κυρίου ἀπὸ
τὴν πόλιν.

— Καὶ σοῦ τὸ ἔδωκε νὰ κάθῃσαι δω-
ρεάν;

— Μοῦ τὸ 'νοικιάζει.

— Πόσον;

— Μία δραχμὴ τὸν μῆνα καὶ κάποτε
μάλιστα στενοχωροῦμαι νὰ τὴν πληρώσω.

— Δὲν θὰ εἶνε ὅμως αὐστηρὸς ὁ κύριος
αὐτὸς ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν.

— Αἶ! ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ βλέ-
πετε, εἶνε 'δικό του καὶ ὅταν δὲν πληρώ-
σωμεν σωστά, μᾶς πετᾷ ἔξω.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἄνδρες τῆς ἀποικίας
ἐκεῖνης εἶχον πλησιάσει, αἱ δὲ γυναῖκες
καὶ τὰ παιδιὰ μὲ παρετήρουν αὐθαδῶς.

— Αἱ λοιπόν, φύγετε ἀπ' ἐδῶ! ἐκράυ-
γασεν ἡ γραία.

Τινὲς ἀπεμακρύνθησαν, ἄλλοι ἐφάνη-
σαν μὴ ἀκούσαντες καὶ καθὼς οἱ παρ' ἡ-
μῖν ἄεργοι, οἷς τὸ ἐλάχιστον συμβᾶν ἀ-
ποβαίνει διασκέδασιν, ἐξηκολούθησαν νὰ
μὲ ἀκούωσι καὶ νὰ μὲ ἐξετάζωσιν ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντήλλασσον